

Ja, ja sam čovek. Čovek od krvi i mesa, ranjiv, smrtan, nesiguran ali ipak- ja želim. Želim da budem bolji, ne od drugih, to može svako. Ja želim da budem bolji od sebe. Želim da pobedim sve svoje slabosti i da ih pretvorim u vrline, a to je umeće retkih. To mogu samo oni koji žele, oni koji su spremni da se odreknu svega da bi dobili sve.

Zvuči apsurdno, paradoksalno, definišite to kako kod hoćete, nije ni bitno. Bitno je sledeće : da li vi želite? Da li jedva čekate početak novog dana ili samo isčekujete da se dan završi? Shvatite, da biste uspeli morate grabiti svaki trenutak, jer nema ih puno. Nema izostajanja, ni jedan jedini dan, morate biti u koraku sa svojom budućnosti, inače nećete živeti svoj život već tuđi. Da biste vi postali ono što treba da budete morate biti spremni da ubijete današnjeg sebe radi ideje o čoveku budućnosti.

Kažu da veliki ljudi umiru radi velikih ideja, ali da ideje ne umiru sa velikim ljudima. One su večne! „Ako čovek u životu ne nađe ništa za šta je voljan umreti, nije dostojan živeti.“ , reče Martin Luter King. U ovoj konstantaciji ja se slažem sa njim, da li se vi slažete?

Čovek koji nema cilj zapravo i ne živi, on samo ubija vreme. Jer, vreme njemu nije važno, on ne zna način da ga potroši. Čovek sa vizijom ne gubi vreme, već ga koristi, do poslednje sekunde. Njegov život time dobija smisao, on sam dobija smisao. Dok smo živi moramo da rešavamo konkretne stvari, jednu po jednu, ma koliko god da ih ima. Problema ima koliko i zrna peska u twojoj šaci, deluje nemoguće razdvojiti ih sve i rešiti. Ali, moguće je.

Morate, moramo se posvetiti tome, velike stvari traže velike žrtve. I nikada, nikada ne smemo odustajati. To je sramotno i ponižavajuće. Ako odustanete padate u nemilosrdne kandže života, sudska ne voli slabe. Baciće vas u kavez sistema, tamo među unižene. Jer ako sami niste dovoljno jaki vodiće vas jači, možda gori, a možda i bolji, i tad se više ništa ne pitate. Okovani ste sistemom. Njegovi lanci neće vam dati da odmaknete daleko, svaki korak boleće vas, i vremenom naučiće da živite sa tim. Naviknućete se.

Navika je najveća obmana duše, ljude koji su naviknuti trebalo bi kažnjavati nečim novim. Ljudi koji su navikli na loše, zaboravili su šta je to dobro. Prema Aristotelu oni su onda izgubili sve svoje vrline. Čovek bez vrlina i nije čovek. Ne prihvatajte svet kakav jeste, činite ga boljim.